

A Douăzeci și Cincea Scipire

Mesaj pentru cel bolnav

[Acest tratat constă în douăzeci și cinci de remedii. A fost scris ca un balsam, o consolare și o recomandare pentru cel bolnav, pentru a-i vizita și a le ura însănătoșire grabnică.]

Atenționare și Apologie

Această recomandare nematerială a fost scrisă cu o viteză mai mare decât orice altă scriere a mea,¹ și din moment ce nu s-a găsit timp pentru a o corecta și a o studia, asemeni celorlalte, a fost citită doar o singură dată, și aceea la o viteză asemeni compoziției acesteia. Acestea fiind spuse, aceasta a rămas la stadiul dezordonat de primă schiță. Nu am considerat necesar să fac o revizie mai amănunțită asupra lucrurilor care mi s-au întâmplat într-o manieră naturală, pentru a nu strica lucrarea prin aranjare, sau prin acordarea de atenție nemeritată. Cititorii, în special cei bolnavi, nu ar trebui să fie supărați sau ofenșați de nici o expresie dizerabilă sau de unele cuvinte sau fraze mai brute; lasă-i mai degrabă să se roage pentru mine.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

(الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمْ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ)
(وَالَّذِي هُوَ يُطْعِمُنِي وَيَسْقِينِ ◊ وَإِذَا مَرَضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ)

În Numele lui Allah, Cel Milostiv, Cel Îndurător.

Care, dacă s-a abătut asupra lor vreo nenorocire, spun: “Noi suntem ai lui Allah și noi la El ne întoarcem.”(2:156)

Care mă hrănește și-mi dă de băut, iar când sunt bolnav El mă

¹ Acest tratat a fost scris în patru ore și jumătate. Semnat: Rüştü, Re’fet, Hüsrev, Said.

tămăduiește(26:79-80)

În această Sclipire, vom descrie pe scurt douăzeci și cinci de remedii care pot oferi consolare adevărată și un remediu benefic pentru cel bolnav și pentru cei loviți de dezastru, care formează o zecime din umanitate.

Primul Remediu

Persoană bolnavă și nefericită! Nu fii nerăbdătoare, ai răbdare! Boala ta nu este o maladie pentru tine; ci este un fel de tratament. Deoarece viața trece asemeni unui capital; dacă nu deține nici un fruct, este pierdută; iar dacă se petrece în ușurință și nepăsare, trece rapid. Boala face ca acel capital al tău să dețină profituri uriașe. Mai mult decât atât, nu îți permite vieții tale să treacă rapid, o reține și o lungește, astfel încât să nu plece fără să își aibe propriile fructe. O indicație a faptului că viața ta este prelungită prin boală stă următorul proverb, foarte des repetat: “Vremurile calamităților sunt lungi, iar vremurile fericirii foarte scurte.”

Al Doilea Remediu

O, tu, persoană bolnavă și lipsită de răbdare! Fii răbdătoare, întradevăr, oferă mulțumiri! Boala ta poate să transforme fiecare minut al vieții tale în echivalentul a unei ore întregi de adorare. Deoarece adorarea este de două feluri. Una este pozitivă asemeni adorării mult cunoscute precum rugile și cele cinci rugaciuni zilnice. Celelalte sunt forme negative de adorare asemeni bolii și a calamităților. Prin intermediul cărora, cei afectați realizează propria neputință și slăbiciune; ei imploră Creatorul lor PreaÎndurător și caută refugiu la El; ei manifestă o adorare sinceră și lipsită de ipocrizie. Da, există o narațiune adevărată care afirmă că o viață petrecută în boală este luată în considerare ca adorare pentru credincios – cu condiția să nu se plângă despre Allah.² Ba chiar este stabilit prin narațiuni adevărate și de către cei care descoperă realitățile creației că un minut de boală al anumitor persoane care sunt cu adevărat răbdătoare și mulțumitoare devine echivalentul a unei ore de adorare, iar un minut de boală al unor persoane perfecționate este echivalentul unei zile întregi de adorare. Așadar nu trebuie să te plângi despre o boală care transformă un minut al vieții tale într-o mie de minute și îți aduce viața lungă; ar trebui să aduci mulțumiri.

² Al-Albani, Sahih Jami' al-Saghir, 256. Vezi de asemenea, al-Suyuti. Al-Fath al-Kabir, ii, 148.

Al Treilea Remediu

Persoană bolnavă și nerăbdătoare! Faptul că aceia care vin pe această lume, pleacă continuu, iar cel tânăr îmbătrânește, și omul se învârte în mod repetat în jurul morții iar separarea stă testament al faptului că el nu vine pe această lume pentru a se distra și a primi plăcere.

În plus, în timp ce omul este ființa vie cea mai desăvârșită și mai elevată dintre toate ființele, și cea mai înzestrată în ceea ce privește membrele și facultățile sale, sălășluiește în plăceri trecute și în dureri viitoare, și astfel petrece o viață dureroasă și plină de probleme, mai josnică decât cea a animalelor. Acest lucru înseamnă că omul nu a venit pe această lume pentru a trăi într-o manieră fină și a-și petrece viața cu ușurință și plăcere. Mai degrabă, el posedă un capital vast, și se află în această lume pentru a munci și a face negoț pentru o viață eternă și fără de sfârșit.

Capitalul oferit omului este viața sa. Dacă nu era nici o boală, buna sănătate și bunăstarea cauzau nepăsare, pentru că prezintă viața lumească a fi plăcută și astfel produce uitarea vieții de Apoi. Nu vor ca moartea și mormântul să fie amintite; cauzează pierderea capitalului vieții pe fleacuri. Unde, boala deschide, imediat, ochii și spune corpului: “Nu ești nemuritor. Nu ai fost lăsat pe propriile tale dispozitive. Ai o datorie. Renunță la mândrie, și gândește-te la Cel care te-a creat. Realizează că vei intra în mormânt, și pregătește-te pentru acest lucru!” Din acest punct de vedere, boala este un ghid sfătuitoare și consilier care nu dezamăgește niciodată. Din acest considerent, nu ar trebui să primească plângeri, ci întradevăr, ar trebui să i se acorde mulțumiri. Și dacă nu este prea aspră, răbdarea ar trebui căutată pentru suportarea acesteia.

Al Patrulea Remediu

Persoană bolnavă care te tânguie! Nu ai nici un drept pentru a te plânge; ceea ce îți revine ție este să oferi mulțumiri și să fii răbdătoare. Deoarece corpul tau, membrele tale și facultățile nu constituie proprietatea ta. Nu tu ești cel care le-ai făcut și nici nu ești acela care le-a cumpărat de la un atelier. Acest lucru înseamnă că acestea sunt proprietatea altcuiva, și că deținătorul acestora dispune de proprietatea sa după bunul plac.

Așa cum este relatat în Cuvântul al Douăzeci și Șaselea, un meșteșugar extrem de bogat și de talentat, de exemplu, angajează o persoană săracă pe post de model

pentru a-și etala arta fină și bogăția considerabilă. În schimbul unei simbrii, pentru o scurtă oră, el îmbracă omul sărac într-un veșmânt de o lucrătură meșteșugită și împodobită cu bijuterii. Acesta îl lucrează pe el, și îi oferă stări diferite. Pentru a-și etala varietățile extraordinare ale artei, acesta taie veșmântul, îl modifică, îl lungește și îl scurtează. Oare are acea persoană săracă posesoare a simbriei dreptul să spună către cealaltă: “Îmi cauzezi probleme, îmi cauzezi suferință prin forma pe care i-ai dat-o, făcându-mă să mă aplec și să stau în picioare.” Are el, oare, dreptul să îi spună că îi strică aspectul fin prin scurtarea veșmântului care îl înfrumusețează? Poate el să îi reproșeze că este nemilos și nedrept?

O, tu, persoană bolnavă! Exact ca în această comparație, pentru a etala veșmântul corpului tău cu care El te-a îmbrăcat, te-a dichisit cu facultăți numeroase precum ochii, urechile, rațiune și inima, precum și podoabele celor mai frumoase nume ale Lui, Creatorul AtotGlorios te face să te învârti prin stări numeroase și te schimbă în multe situații. Așa cum înveți numele Lui de Furnizor prin foame, la fel vino și învață numele Lui de Vindecător prin intermediul bolii tale. Din moment ce suferința și calamitățile arată decrete ale câtorva dintre numele Lui, multe ilustrări ale binelui sunt găsite în acele scilipiri de înțelepciune și raze ale milosteniei. Dacă vâlul bolii, de care îți e frică și pe care o detești, ar fi ridicat, în spatele acestuia vei găsi multe sensuri frumoase și plăcute.

Al Cincilea Remediu

O, tu, cel afectat de boală! Prin experiență, mi-am format opinia, la momentul actual, că pentru unele persoane boala reprezintă o binefacere divină, un cadou de la Cel PreaÎndurător. Chiar dacă nu meritau, în ultimii opt, nouă ani, un număr de persoane tinere au venit la mine în legătură cu boala acestora, pentru a-mi cere rugăciunile. Am observat că toți au început să se gândească la Viața de Apoi mai mult decât o fac alte persoane tinere. Acestora le lipsește beția tinereții, și au renunțat până la un nivel la dorințele animalice și la nepăsare. Și, astfel, îi consider și le reamintesc că bolile acestora reprezintă o binefacere divină în limite suportabile. Le spun: “Frate! Nu mă opun acestei boli de care suferi. Nu îmi pare rau pentru tine din cauza bolii astfel încât ar trebui să mă rog pentru tine. Încearcă să fii răbdător până boala te va trezi complet, și odată ce își va termina datoria, Creatorul PreaÎndurător îți va reface sănătatea, cu voia lui Allah.”

Le spun acestora de asemenea: “Datori ai calamității bune și sănătății, unii dintre

companionii voștri devin neglijenți, delasă cele cinci rugăciuni zilnice, nu au grija mormântului și uită de Allah PreaÎnaltul. Plăcerea superficială a unei minuscule ore a vieții lumești îi face să tremure și le deteriorează viața eternă sau chiar o distruge. Însă din cauza bolii tale, tu vezi mormântul, în care vei intra indiferent de circumstanțe, și sălășluirea din Viața de Apoi de după acesta, și acționezi în conformitate. Așadar pentru tine, boala este sănătate curată, în timp ce pentru unii dintre colegii tăi aceasta reprezintă maladie.”

Al Șaselea Remediu

O, tu, persoană bolnavă care te plângi de suferința ta! Îți spun: gândește-te la viața ta trecută și amintește-ți zilele fericite și plăcute și vremurile dureroase și problematice, și vei exclama ori “Oh!”, ori “Ah!”. Așadar, inima și limba ta vor spune: “Toată lauda și mulțumirea fie a lui Allah!”, sau “Vai și Aoleu!” Observă atent, ceea ce te face să exclami “lauda și mulțumirea fie a lui Allah!” se gândește la durerile și la calamitățile care s-au abătut asupra ta; ele induc un fel de plăcere astfel încât inima ta să ofere mulțumiri, căci trecerea durerii este o plăcere. Cu trecerea durerilor și a calamităților, o moștenire a plăcerii este lăsată spiritului, care fiind excitată prin gândire, se revarsă, mai departe, din spirit în mulțumire.

Ceea ce te face să exclami “Vai și Aoleu!” sunt vremurile fericite și plăcute pe care le-ai trăit în trecut, a căror plecare lasă o moștenire sufletului tău o durere constantă. De fiecare dată când te gândești la ele, durerea este stimulată din nou, cauzând regretul și supărarea să se reverse.

Din moment ce o zi de plăceri ilicite cauzează, câteodată, un an de suferință al spiritului, și cu durerea unei zile efemere de boală cauzând plăcerea și recompensa multor zile, la care se adaugă plăcerea de a fi eliberat la plecarea acesteia, gândește-te la rezultatul acestei boli temporare, cu care acum ești încercat, și a meritelor faței sale interioare. Spune: “Totul este de la Allah! Aceasta, de asemenea, va trece!”, și oferă mulțumiri în locul plângerilor.

Al Șaselea Remediu³

³ Această Scripore mi-a apărut într-o manieră naturală, iar două remedii au fost incluse în cel de-al Șaselea Remediu. L-am lăsat așa pentru a nu-i strica naturalețea; întradevăr, nu l-am schimbat gândindu-ne că poate să conțină vreun mister.

O, frate care te gândești la plăcerile acestei lumi și care suferi pe timp de boală! Dacă această lume era nemuritoare, și dacă pe drumul nostru înspre ea, moartea nu ar fi existat, și dacă vânturile separării și a decesului nu ar fi suflat, și dacă nu exista nici o iarnă a spiritului în viitorul catastrofal și furtunos, vă compăttimeam împreună cu mine. Dar din moment ce într-o bună zi lumea își va lua rămas bun de la noi, și își va închide urechile plânsurilor noastre, trebuie să precedăm dragostea pentru ea, acum, cu avertizările acestei boli, înainte să ne dea afară. Trebuie să încercăm să o abandonăm din inimile noastre înainte să fim abandonați.

Da, boala ne rostește acest avertisment: “Trupul nu îți este format din piatră și fier, ci din materiale diverse acri sunt dispuse plecării. Lasă-ți mândria, recunoaște-ți neputința, recunoaște-ți Creatorul, i-a aminte asupra datoriilor pe care le ai, învață de ce ai venit pe această lume!” Ea declară acest lucru în urechea inimii.

În plus, din moment ce plăcerile și bucuria acestei lumi nu sunt continue, și în special dacă sunt ilicite, acestea sunt efemere, și pline de durere, și păcătoase, nu plânge sub pretextul bolii pentru pierderea acelor plăceri. Din contră, gândește-te la aspectele adorării și ale recompensei din Viața de Apoi care se regăsesc în boală, și încearcă să primești plăcere din acestea.

Al Șaptelea Remediu

O, tu, persoană bolnavă ce ai pierdut plăcerea sănătății! Boala ta nu strică plăcerea binefacerilor divine, ba dimpotrivă, le face să fie experimentate și le sporește. Deoarece dacă ceva este continuu, își pierde efectul. Oamenii realității spun că “Lucrurile sunt cunoscute prin intermediul opusului acestora.” De exemplu, dacă nu exista întunericul, lumina nu ar fi fost cunoscută, și nu ar fi produs nici o plăcere. Dacă nu exista frigul, căldura nu putea fi înțeleasă. Dacă nu exista foamete, mâncarea nu deținea nici o plăcere. Dacă nu exista setea stomacului, nu se găsea nici o plăcere în a bea apă, iar dacă nu exista boala, sănătatea nu poseda nici o plăcere.

Împodobirea omului de către Creatorul cel PreaÎnțelept cu membre și facultăți cu adevărat numeroase, până la nivelul la care el poate experimenta și recunoaște nenumăratele varietăți de binefaceri din univers, arată că El dorește să îl facă atent asupra fiecărui fel al binefacerilor Lui și a i le face cunoscute, și a-l impulsiona pe el să ofere constante mulțumiri. Din moment ce este așa, El va da boală, maladie, și suferință, așa cum El oferă sănătate și bunăstare. Eu te întreb: Dacă nu sufereai tu de această boală la nivelul capului sau mâinii sau a stomacului, erai tu în stare să pricepi

binefacerile divine plăcute și agreabile ale sănătății capului, mâinii sau a stomacului, și să oferi mulțumire? Cu siguranță, că nici nu te-ai fi gândit la așa ceva, dar să mai și oferi mulțumiri pentru acest lucru! Îți petreceai acea sănătate prin nepăsare, și probabil chiar și prin destrăbălare.

Al Optulea Remediu

O, tu, persoană bolnavă care te gândești la Viața de Apoi! Boala spală mizeria păcatelor, asemeni săpunului, curățând-o. Este stabilit printr-o relatare profetică autentică că boala reprezintă ispășirea păcatelor. Și într-o altă relatare profetică, se spune: “La fel cum fructele coapte ale unui copac cad la scuturarea acestuia, tot așa, păcatele unui credincios cad atunci când sunt scuturate de boală.”⁴

Păcatele reprezintă boala cronică a Vieții de Apoi, iar în această viață lumească sunt boala inimii, conștiinței, și a spiritului. Dacă ești răbdător și nu te plângi, vei fi salvat prin această boală intermediară, de la alte numeroase boli permanente. Dacă nu ai grija păcatelor tale, sau dacă nu cunoști Viața de Apoi, sau nu-L recunoști pe Allah, suferi de o boală care este de un milion de ori mai îngrozitoare decât prezenta și minora ta boală. Plângi asupra acestui lucru, căci toate ființele lumii sunt conectate inimii tale, spiritului și sufletului tău. Aceste conexiuni sunt tot timpul rupte de către moarte și separare, deschizând astfel, nenumărate răni. În special dacă nu ai idee despre Viața de Apoi și îți imaginezi moartea a fi o eternă non-existență, prin laceratii și vânătăi, ființa ta suferă o boală de mărimea lumii.

Așadar, primul lucru pe care îl ai de făcut este să cauți remediu credinței, care este remediu cert de vindecare al nenumăratelor boli care afectează acea permanent rănită și bolnavă, extensivă și nematerială ființă a ta; trebuie să îți corectezi credința. Cel mai scurt drum spre găsirea unui astfel de remediu este recunoașterea puterii și a îndurării al celui AtotPuternic de Glorios prin intermediul ferestrei slăbiciunilor și neputinței tale, arătate ție din spatele cortinei nepăsării, închiriată de către boala ta fizică.

Da, cel care nu îl recunoaște pe Allah este încercat de restriștea întregii lumi. În timp ce lumea celui care Îl recunoaște este plină de lumină și de bucurie spirituală; el le percepe pe acestea conform puterii credinței sale. Suferința rezultată din ne semnificativa boală fizică este dizolvată de către fericirea, vindecarea și plăcerea

⁴ Bukhari, Marda, 1, 2, 13, 16; Muslim, Birr, 45; Darimi, Riqaq, 57; Musnad, i, 371, 441; ii, 303, 335; iii, 4, 18, 38, 48, 61, 81.

nematerială care se înalță din credință; suferința topindu-se.

Al Nouălea Remediu

O, tu, persoană bolnavă ce îți recunoști Creatorul! Boala dă naștere durerii, fricii, și anxietății deoarece în unele cazuri, aceasta conduce spre moarte. Din moment ce, pentru cel superficial și pentru cel nepăsător, moartea este terifiantă, boala care poate conduce către aceasta cauzează frică și neliniște.

Așadar, să știi, în primul rând, și să crezi cu tărie că ora cea hotărâtă este determinată și nu se schimbă. Aceia de lângă cel grav bolnav care îi deplângeau starea, precum și cei perfect sănătoși au murit, în timp ce, gravul bolnav a fost vindecat și a trăit.

În al doilea rând moartea nu este atât de terifiantă pe cât de superficială apare. Prin intermediul luminii primite de către Nobilul Coran, am demonstrat în diferite părți ale *Scrisorilor Luminii*, într-o manieră justă și indubitabilă, că pentru dreptcredincioși moartea reprezintă o eliberare a responsabilităților împovărătoare ale vieții. Pentru ei reprezintă o odihnă de la adorare, care reprezintă instrucția și antrenamentul din arena încercărilor acestei lumi. De asemenea, este o cale prin care ei se vor bucura de reîntâlnirea prietenilor și a relațiilor, nouăzeci și nouă din o sută al celor care au plecat deja de pe această lume. Este o modalitate de intrare în adevărata lor locuință și sub acoperișul etern al fericirii. Este de asemenea, o invitație în grădinile Paradisului din temnițele acestei lumi. Și este timpul în care ei își vor primii simbriile din generozitatea Creatorului PreaÎndurător în schimbul serviciului prestat Lui. Din moment ce aceasta este realitatea morții, nu ar trebui să fie văzută într-un mod terifiant, ba dimpotrivă ca o indicație a milosteniei și a fericirii.

Mai mult, unii dintre oamenii lui Allah, s-au temut de moarte, nu din cauza terorii ei, ci din cauză ca ei au sperat să mai câștige merite adiționale prin realizarea a mai multor lucruri bune cu datoriile vieții continuând.

Da, pentru oamenii credinței, moartea este poarta milosteniei divine, în timp ce pentru oamenii rătăcirii, este hăul veșnicului întuneric.

Al Zecelea Remediu

O, tu, persoană bolnavă care te îngrijorezi degeaba! Te îngrijorezi privind la severitatea bolii tale, iar acea îngrijorare o agravează. Dacă îți dorești ca boala să-ți devină mai puțin severă, încearcă să nu te îngrijorezi. Astfel, gândește-te la beneficiile

bolii tale, recompensa ei, și faptul că va trece rapid; va disipa grija și va tăia boala de la rădăcină.

De fapt, grijile dubleză intensitatea bolii, cauzând o boală nematerială a inimii care susține boala fizică; boala fizică subzistă prin aceasta și persistă. Dacă grijile încetează prin resemnare, satisfacție, și prin înțelegere a motivului bolii, o mare parte a bolii va fi eradicată; va scădea din severitate și, pe de-o parte, va dispărea. Câteodată, o boală fizică minoră se intensifică de zece ori doar prin îngrijorare. Dacă îngrijorarea încetează, nouă zecimi ale bolii dispar.

Grijile intensifică boala. Reprezintă, de asemenea, o acuză a înțelepciunii divine și o critică a milosteniei divine precum și o plângere împotriva Creatorului PreaÎndurător. Din această cauză, persoana care se îngrijorează se lovește de un eșec și îi intensifică boala contrar intențiilor acestuia. Da, așa cum mulțumirile sporesc binefacerile, plângerile sporesc boala și necazurile.

Ba mai mult, grijile reprezintă o boală, în sine. Remediul acesteia este recunoașterea înțelepciunii din boala și scopurile acesteia. Din moment ce ai învățat aceste lucruri, aplică alifia grijilor tale și găsește eliberarea! Spune “Ah!” în loc de “Oh!”, și “Toată lauda este a lui Allah pentru orice situație” în locul suspinelor și a plânsetelor.

Al Unsprezecelea Remediu

O, fratele meu bolnav și nerăbdător! Chiar dacă boala îți cauzează o suferință directă, boala ta din trecut și până astăzi produce o plăcere spirituală și o fericire care ia naștere din recompensa primită din îndurarea ei. De astăzi înainte, chiar din această oră, boala nu mai există, și, bineînțeles că nici durerea suferită din ceva neexistent. Iar dacă nu există durere, nu are cum să existe nici suferință. Ai devenit nerăbdător din cauză că ți-ai imaginat greșit lucrurile. Pentru că atât boala fizică avută până astăzi precum și durerea acesteia au plecat; tot ceea ce rămâne sunt recompensele sale și plăcerea rezultată din plecarea acesteia. Acestea ar trebuie să îți ofere profit și bucurie, astfel că gândindu-te la viața care a trecut și simțindu-te îndurerat și nerăbdător este nebunie curată. Zilele viitoare încă nu au venit încă. A trăi în acestea, acum, și a te simți supărat și nerăbdător prin imaginarea unei zile care nu există și o boală care nu există și suferința care nu există, înseamnă a împărți existența la trei nivele ale neexistenței – dacă acest lucru nu este nebunesc, atunci ce este?

Dacă ora trecută a fost una a bolii, aceasta produce bucurie; și din moment ce

timpul ulterior orei prezente este neexistent, iar atât boala cât și suferința sunt inexistente, nu risipi puterea răbdării, care ți-a fost oferită de Allah PreaÎnaltul, în stânga și în dreapta, ci strânge-o în fața durerii a prezentei ore; spune. “O, Tu, Cel Mult Prea Răbdător!” și rezistă-i.

Al Doisprezecelea Remediul

O, tu, persoană bolnavă, care din cauza bolii tale nu îți poți efectua adorarea și invocațiile și care simți mâhnire din cauza deprivării! Să știi că este menționat într-o relatare profetică: “Un credincios pios care din cauza bolii nu își poate efectua invocațiile uzuale, primește o răsplată egală cu acestea.”⁵ Dacă o persoană bolnavă își efectuează adorarea obligatorie, pe cât posibil, cu răbdare și cu sprijin pe Allah, boala ia locul adorării *Sunna* din timpul acelei boli severe - și în formă sinceră.

Ba mai mult, boala face persoana să își de-a seama de neputința și de slăbiciunea ei; ea îi cauzează acestuia să ofere suplicații, atât verbal cât și prin intermediul limbii neputinței și a slăbiciunii. Deoarece, Allah PreaÎnaltul a oferit omului o neputință și o slăbiciune fără de margini tocmai pentru ca acesta să caute permanent refugiul curții divine, să implore și să aducă suplicații. Versetul:

(قُلْ مَا يَعْجَبُ بِكُمْ رَبِّي لَوْلَا دُعَاؤُكُمْ)

Spune: “Nu se sinchisește de voi Domnul meu, dacă voi nu vă rugați Lui;(25:77)” are sensul, “ce importanță ai avea dacă nu ai oferi rugăciune și suplicație?” Conform acestui lucru, rugăciuni și suplicații sincere sunt motivul creației omului și a valorii sale. Din moment ce boala este o cauză a acestui lucru, din acest punct de vedere nu ar trebui să se deplîngă ci să se ofere mulțumiri lui Allah pentru ea, iar valva suplicației pe care boala o deschide nu ar trebui să se închidă odată cu reînsănătoșirea.

Al Treisprezecelea Remediul

O, tu, persoană nefericită care te plângi pe timp de boală! Pentru unele persoane, boala reprezintă un tezaur bogat, un dar divin prețios. Fiecare persoană se poate gândi la boala acesteia asemeni.

Ora stabilită nu este cunoscută: pentru a-l izbăvi pe om de absolută deznădejde

⁵ Bukhari, Jihad, 134; Musnad, iv, 410, 418.

și nepăsare, și pentru a-l menține pe acesta între speranță și frică și pentru a păstra, astfel atât această viață cât și cea de Apoi, prin intermediul înțelepciunii Sale, Allah PreaÎnaltul a tăinuit ora stabilită; poate veni în orice moment. Dacă îl prinde pe om în nepăsare, poate cauza vătămare dureroasă a vieții eterne. Boala, însă, risipește nepăsarea; face persoana să se gândească la Viața de Apoi; amintește de moarte, pentru a se putea, astfel, prepara. Unele boli sunt atât de profitabile prin câștigul unei persoane, în douăzeci de zile, a unui statut pe care nu l-ar fi obținut nici în douăzeci de ani.

De exemplu, printre prietenii mei se găseau doi tineri, Allah să fie milostiv cu ei. Unul era Sabri din satul Ilema, iar celălalt era Vezirzade Mustafa din Islamköy. Obișnuiam să observ cu uluire cum cei doi care nu știau să scrie, erau printre cei mai remarcabili în ceea ce privește sinceritatea și serviciul credinței. Eu nu știam motivul pentru acest lucru. După decesele lor am înțeles că amândoi sufereau de boli necruțătoare. Prin îndrumarea bolii, ei au avut o considerabilă frică de Allah, au efectuat un serviciu extrem de valoros, și au obținut o stare benefică Vieții de Apoi, spre deosebire de alți tineri care au lăsat nepăsători actele de adorare obligatorie. Cu voia lui Allah, suferința celor doi ani de boală le-a permis să obțină fericirea a milioane de ani de viață eternă. Am înțeles acum că acele rugăciuni pe care eu le ofeream pentru sănătatea lor erau blesteme în ceea ce privește această lume. Cu voia lui Allah, ele au fost acceptate pentru bunăstarea lor din Viața de Apoi.

Astfel, conform credinței mele, cei doi au obținut un profit egal celui care era obținut pe perioada a zece ani de frică de Allah. Dacă asemeni unor persoane tinere, se bazau pe tinerețea lor și pe buna sănătate și se aruncau în nepăsare și viciu, și le urmăreau, moartea îi prindea exact în mijlocul mizeriei păcatelor lor, aceștia își transformau mormintele în cuiburi de scorpioni și șerpi, în locul tezaurilor de lumină.

Din moment ce boala conține astfel de beneficii, nu ar trebui să fie plânși, ci petrecuți cu răbdare, având baza în Allah, întradevăr, mulțumindu-I lui Allah și având încredere în mila Lui.

Al Patrusprezecelea Remediul

O, tu, persoană bolnavă ai cărei ochi suferă de cataractă! Dacă ai ști câtă lumină, și ce ochi spiritual se găsește sub cataractă, care poate acoperi ochii unui credincios, ai exprima: “O sută de mii de mulțumiri Susținătorului meu PreaMilostiv!” Voi aminti un incident întru a exprima această alifie. Este după cum

urmează:

Odată, mătușa lui Süleyman din Barla, care m-a servit pentru opt ani cu o loialitate și o bunăvoință completă, a orbit. Fiindu-i dator pentru opinia bună pe care o avea despre mine, care era de o sută de ori mai bună decât meritam, femeia dreptcredincioasă m-a prins în ușa moscheii și m-a rugat să mă rog pentru a-i reveni durerea. Astfel că am făcut din dreptatea femeii binecuvântate intermediarul suplicațiilor mele, și implorându-l pe AtotPuternic, m-am rugat: “O, Stăpâne! Redă-i vederea din respect pentru dreptatea ei.” Două zile mai târziu, un oftalmolog din Burdur a venit și i-a îndepărtat cataracta. Patru zile mai târziu, aceasta și-a pierdut din nou vedere. Am fost foarte supărat, și m-am rugat pentru ea pățimaș. Cu voia lui Allah, rugăciunea a fost acceptată pentru viașa ei din Viața de Apoi, în caz contrar, acea rugăciune a mea reprezenta un blestem greșit pentru ea. Doar patruzeci de zile rămânând până la moartea acesteia; patruzeci de zile mai târziu, aceasta a murit – Fie ca Allah să aibe milă de ea.

Astfel, în loc să privească cu părere de rău grădinile din Barla cu ochiul bătrâneții, aceasta a profitat în al ei mormânt de abilitatea admirării pentru patruzeci de mii de zile asupra grădinilor Paradisului. Deoarece credința ei a fost puternică, iar ea a fost complet dreaptă.

Da, dacă un credincios își pierde vederea și pășește în mormânt orb, conform nivelului acestuia, poate admira lumea luminilor într-o măsură mai mare decât pot alți morți din mormânt. Așa cum noi vedem multe lucruri în această lume, pe care credincioșii orbi nu le pot vedea, dacă orbul părăsește această lume cu credință, ei văd într-o măsură mai extinsă decât ceilalți morți în mormintele lor. Ei pot zări grădinile Paradisului, și le pot privi asemeni cinema-ul privit printr-un extrem de puternic telescop, conform nivelului acestora.

Așadar, prin mulțumire și prin răbdare, poți găsi sub vălul ochiului tău prezent, un ochi care este plin de lumină, și cu care, fiind sub pământ, poți vedea și observa Paradisul de deasupra cerurilor. Iar ceea ce va ridica vălul ochilor tăi, oftalmologul care îți va permite să privești cu acel ochi, nu este nimeni altul decât Coranul cel Înțelept.

Al Cincisprezecelea Remediu

O, tu, persoană bolnavă care te plângi și te vaiți! Nu privi la aspectul exterior al bolii și suspina, consideră-i înțeleșul și fii mulțumit. Dacă, prin sens, boala nu era

bună, Creatorul cel PreaÎndurător nu o dădea servitorilor Lui cei mai iubiți. Deoarece există o relatare profetică al cărei sens este, “Cei afectați de cele mai severe încercări sunt profeții, apoi sfinții și cei asemeni lor.”⁶ Acestea fiind, “Aceia cei mai afectați de necazuri și dificultăți sunt cei mai buni dintre oameni, cei mai perfecți.” Întâi de toate, Profetul Iov (Pacea fie asupra sa) și ceilalți profeți, apoi sfinții, apoi cei drepecți, au privit boala de care au suferit ca o adorare sinceră, ca un dar al Celui Milostiv; aceștia au oferit mulțumiri cu răbdare. Aceștia le-au văzut asemeni operațiilor chirurgicale efectuate de milostenia Creatorului PreaÎndurător.

O, tu, care plângi și te tângui! Dacă vrei să te alături acestei caravane luminoase, oferă mulțumire cu răbdare. Deoarece dacă te plângi, aceștia nu te vor accepta. Vei cădea în prăpăstiile oamenilor proastei îndrumări, și vei călători pe un drum întunecos.

Da, sunt unele boli, care dacă conduc spre moarte, sunt un soi de martiriu; ele rezultă într-un nivel similar al beatificării. De exemplu, oamenii devin martiri, dacă mor din boli ce acompaniază nașterea⁷ și dureri ale abdomenului, sau prin înecare, ardere, sau ciumă. Există de asemenea multe boli binecuvântate care obțin nivelul beatificării pentru cei care mor din cauza lor. Ba mai mult, din moment ce boala împușinează dragostea pentru lume și atașamentul pentru ea, luminează plecarea din această lume prin moarte, care pentru persoana lumească este extrem de cumplită și dureroasă, iar câteodată o face dezirabilă.

Al Șaisprezecelea Remediul

O, tu, persoană bolnavă care se plânge de a sa suferință! Boala solicită milă și respect, care sunt cele mai importante și mai bune în viața socială a unei persoane. Deoarece îl salvează pe om de independență, care îl conduce la nesociabilitate și lipsă de amabilitate. Conform sensului versetului,

(كَلَّا إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنَّا فَاكِرًا ﴿١٠١﴾ أَنْ رَأَاهُ اسْتَعْنَىٰ)

Dar nu! Omul întrece măsura, când se vede el bogat!(96:6-7)

un suflet rău-comandant care se simte independent din cauza sănătății și a bunăstării, nu are nici un respect pentru frații săi, care în multe privințe, îl merită. Și el nu simte

⁶ Al-munawi, Fayd al-Qadir, i, 519; al-Hakim, al-Mustadrak, iii, 343; Bukhari, Marda, 3; Timidhi, Zuhd, 57; Ibn Majah, Fitan, 23; Darimi, Riqaq, 67; Musnad, i, 172, 174, 180, 185; vi, 369.

⁷ Perioada în care acest martiriu poate fi obținut prin intermediul bolii este în jurul de patruzeci de zile de perioadă post-natală.

compasiune pentru cel bolnav, și pentru cei loviți de dezastru, cu toate că aceștia merită bunătate și compasiune. De fiecare dată când este bolnav, își înțelege propria neputință și nevoie, iar arată el respect pentru frații săi care merită acest lucru. El simte respect pentru frații lui credincioși care îl vizitează sau îl asistă. El simte bunătate umană, care se naște din senzația de colegialitate, și compasiune pentru cei loviți de dezastru, o caracteristică de mare importanță a Islamului. Și comparându-le cu el, simte milă pentru ei în adevăratul sens al cuvântului și simte compasiune pentru ei. Face tot ceea ce poate pentru a-i ajuta, și într-un final se roagă pentru ei și merge să îi viziteze, să-i întrebe cum sunt, lucru care este *Suuna* conform *Shari'iei*, adunând astfel răsplată.

Al Șaptesprezecelea Remediul

O, tu, persoană bolnavă care te plângi pentru neputința de a efectua lucruri bune din cauza bolii! Oferă mulțumiri! Boala este cea care îți deschide poarta celor mai sincere lucruri bune. În plus continuarea câștigării de răsplată pentru persoana bolnavă și pentru cei care au grijă de ea, de dragul lui Allah, boala este cel mai important mijloc de acceptare al suplicațiilor.

Întrădevăr, este o răsplată semnificativă pentru acei credincioși care au grijă de cel bolnav. Întrebând despre sănătatea lor și vizitând pe cel bolnav – cu condiția să nu îi taxeze – este *Sunna*⁸ și de asemenea o ispășire a păcatelor. Există o relatare profetică care spune: “Primește rugăciunile celui bolnav, deoarece ele sunt acceptate,”⁹

A te îngriji de cel bolnav, în special dacă acesta este rudă, sau părinți în particular, reprezintă adorare adevărată, deținând răsplată adevărată. A-i mulțumi inimii unei persoane bolnave și a-l consola reprezintă un fel de pomană semnificativă. Norocoasă este acea persoană care face pe plac inimii ușor de atins a tatălui sau a mamei, pe perioada bolii și le primește rugăciunile. Până și îngerii aplaudă exclamând: “Mashallah! Barakallah!” în fața scenelor loiale ale acelor descendenți care răspund cu un respect desăvârșit li cu o bunătate filială, pe perioada bolii părinților lor, arătând solemnitatea umanității – deoarece ei sunt cei mai demni de respect în viața de societate.

Da, plăcerile sunt experimentate pe timpul bolii, care se nasc din bunătate, milă și compasiune a celor din jur, și sunt dintre cele mai plăcute și agreabile, și care

⁸ Al-Munawi, fayd al-Qadir, ii, 45, Nr: 1285.

⁹ Ibn Majeh, Jana'iz, 1; Daylami, Musnad al-Firdaws, i, 280.

reduc durerea bolii la nimic. Acceptabilitatea rugăciunilor bolnavului reprezintă o chestiune importantă. Deoarece pentru ultimii treizeci, patruzeci de ani, eu însumi m-am rugat pentru a fi vindecat de boala lombalgiei de care sufăr. Totuși, am înțeles că boala mi-a fost dată pentru rugăciune. Din moment ce rugăciunea nu poate fi eliminată prin rugăciune; din moment ce rugăciunea nu se poate elimina singură, am înțeles că rezultatele rugăciunii aparțin Vieții de Apoi,¹⁰ iar acest lucru este un fel de adorare, care prin intermediul bolii, o persoană înțelege importanța altelea și caută refugiu la curtea divină. Așadar, chiar dacă pentru treizeci de ani am oferit suplicații pentru a mă vindeca, și aparent rugăciunile nu mi-au fost acceptate, nu mi-a trecut prin minte să mă dau bătut. Deoarece boala este timpul suplicațiilor. Dacă cel PreaÎnțelept și Îndurător dăruiește vindecare, El o dăruiește din milostenia Sa fără de margini.

Mai departe, dacă suplicațiile nu sunt acceptate sub a cărei formă ne dorim, nu ar trebui să se spună că ele nu au fost acceptate. Creatorul Cel PreaÎnțelept știe mai bine decât noi; El ne oferă ceea ce este în interesul nostru. Câteodată el direcționează rugăciunile noastre pentru această lume spre Lumea de Apoi, și le acceptă în această privință. În orice caz, o suplicație care dobândește sinceritate din cauza bolii, și se naște din slăbiciune, neputință, umilință și nevoie, este foarte aproape de a fi acceptată. Boala face suplicația să fie sinceră. Atât bolnavul care este o persoană religioasă, cât și credinciosul care are grijă de bolnav, ar trebui să beneficieze de pe urma acestei suplicații.

Al Optisprezecelea Remediul

O, tu, persoană bolnavă care ai delăsat oferirea de mulțumiri și ai preluat plângerile! Plângerea ia naștere dintr-un drept, și nici unul dintre drepturile tale nu au fost pierdute astfel încât să te plângi. Întrădevăr, există mulțumiri numeroase care reprezintă o obligație pentru tine, un drept asupra ta, iar pe acestea nu le-ai efectuat. Fără Allah PreaÎnaltul, care să îți dea dreptul, te plângi cerând, astfel, drepturi într-o manieră care nu este corectă. Nu te poți uita la ceilalți care îți sunt superiori, la un anumit nivel, și sănătoși, și să te plângi. Ești mai degrabă îndemnat să te uiți la cel bolnav, care din punct de vedere al bolii se află la un nivel mai inferior decât al tău, și ar trebui să oferi mulțumire. Dacă mâna îți este ruptă, uite-te la a lor, care este

¹⁰ Da, în timp ce unele boli sunt motivul existenței suplicației, dacă suplicația reprezintă cauza neexistenței bolii, existența suplicației ar fi cauza propriei sale neexistențe, iar acesta nu poate fi cazul.

agravată. Dacă ai avea un singur ochi, uite-te la cel orb, care este lipsit de amândoi, și oferă mulțumire lui Allah!

De înțeles, că nimeni nu are dreptul să privească spre cel superior lui în ceea ce privesc binefacerile și să se plângă. În ceea ce privesc necazurile, este dreptul fiecăruia să se uite la cel de deasupra lui, în această privință, astfel încât aceștia să ofere mulțumire. Acest mister a fost explicat în multe locuri din *Scrisorile Luminii* cu o comparație; un rezumat al acestora este după cum urmează:

O persoană ia un om mizerabil în vârful unui minaret. La fiecare treaptă acesta îi oferă un dar diferit, o binefacere diferită. Chiar în vârf, acesta îi oferă cel mai voluminos dar. Cu toate că acesta dorește mulțumire și grațitudine în schimbul tuturor darurilor diferite, omul acru uită de darurile pe care le-a primit la fiecare treaptă, sau le consideră fără de importanță, și neoferind mulțumiri, se uită deasupra lui și începe să se plângă spunând: “Dacă minaretul ar fi fost mai înalt, puteam să urc și mai sus. De ce nu este asemeni acelu munte de acolo, sau asemeni celui alt minaret?” Ce crasă nerecunoștință ar reprezenta acest lucru, dacă ar începe să se plângă astfel, cât de greșit ar fi!

Exact în același fel, omul devine existent din nimic, nu ca o piatră ori un copac ori un animal, ci precum o ființă umană și precum un Musulman, și în majoritatea dăților experimentează sănătate și acumulează un nivel ridicat de binefaceri. În ciuda a toate acestor lucruri, a te plânge și a da dovadă de nerăbdare din cauză că nu merită niște binefaceri, sau din cauză că le pierde prin decizii greșite, sau abuzuri, ori din cauză că nu le-a putut obține, și criticând dominicalitatea divină spunând: “Ce am făcut ca acest lucru să mi se întâmple mie?”, reprezintă o stare a minții și o boală spirituală mai dezastruoasă decât cea fizică. Asemeni luptei cu o singură mână, plângerea îi agravează boala. Sensibilă este persoana care conform sensului versetului,

(الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمْ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ)

Care dacă s-a abătut asupra lor vreo nenorocire, spun: “Noi suntem ai lui Allah și noi la El ne întoarcem.”(2:156)

se supune și este răbdătoare, astfel încât boala să își facă datoria, apoi să plece.

Al Nouăsprezecelea Remediul

Ca atribute ale Celui Etern Implorat, “cele mai frumoase nume” indică faptul

că toate numele gloriei Celui PreaFrumos sunt frumoase. Printre ființe, viața este cea mai subtilă, cea mai frumoasă, și cea mai cuprinzătoare oglindă a Implorării Eterne. Oglinda frumuseții devine frumoasă. Oglinda care arată virtuțile frumuseții devine frumoasă. Așa cum orice i s-ar face oglinzii de o astfel de frumusețe, este bun și frumos, iar orice i s-ar întâmpla vieții, în ceea ce privește realitatea, este bun. Deoarece arată impresiile frumoase ale minunatelor nume, care sunt bune și frumoase.

Viața devine o oglindă deficitară, dacă trece monoton, cu sănătate permanentă și bunăstare. Într-o privință, sugerează neexistența, neființa și nimicul și cauzează epuizare. Reduce valoarea vieții și îi transformă plăcerile în suferință. Deoarece gândindu-se că viața lui va trece rapid, din plictiseală o persoană se aruncă ori în viciu ori în distracții. El devine ostil vieții lui valoroase, și vrea să o omoare, făcând-o astfel să treacă rapid asemeni unei pedepse cu închisoarea. Dar când aceasta se petrece în schimbare, acțiune și stări diferite, viața își face cunoscută valoarea, importanța și plăcerea. O astfel de persoană nu dorește ca viața sa să treacă la fel de repede, chiar dacă este plină de greutate și necazuri. El nu se plânge obosit spunând: “Vai! Soarele nu a apus încă,” sau “încă este noapte.”

Da, întreabă un domn finuț, care este înstărit și liber și care trăiește în brațele luxului, “Cum ești?” Ești obligat să auzi un răspuns patetic precum: “Timpul nu trece niciodată. Hai să jucăm un joc de table. Sau hai să găsim niște distracții cu care să ne petrecem timpul.” Sau vei auzi plângeri născute din ambiția lumească, precum: “Nu am obținut acel lucru; dacă făceam așa și așa.”

Apoi întreabă pe cineva lovit de dezastru, sau un lucrător, ori un om săraccare trăiește în lipsuri: “Cum ești?” Dacă el este sensibil, îți va răspunde: “Toate mulțumirile fie lui Allah, am de lucru. Dacă seara nu ar veni atât de repede, puteam să termin acest lucru! Timpul trece atât de repede, la fel și viața; ele străfulgeră. Bineînțeles că lucrurile sunt grele pentru mine, dar acestea vor trece de asemenea. Toate trec repede.” El, de fapt, spune cât de valoroasă este viața și cât de trist este la trecerea acesteia. Acest lucru înseamnă că el percepe plăcerea și valoarea vieții prin greutate și prin muncă. Cât despre ușurință și sănătate, ele fac viața amară și face persoana să spere la trecerea ei într-un mod rapid.

Fratele meu suferind! Află că neexistența este originea și fermentul nenorocirilor și al răului, și chiar a păcatelor, se află, așa cum este demonstrat decisiv și în detaliu, în alte părți ale *Scrisorilor Luminii*. Cât despre neexistență, este malefică. Stările monotone precum ușurința, liniștea, calmul și stopul sunt apropiate de

neexistență și nimic, astfel că face simțită negura neexistenței și cauzează necaz. Cât despre acțiune și schimbare, ele reprezintă existența și o fac pe aceasta simțită. Iar existența este bunătate pură; este lumină.

Din moment ce realitatea este asemenea, boala ta ți-a fost trimisă asemeni unui oaspete pentru a efectua mai multe sarcini precum purificarea valoroasei tale vieți, întărirea acesteia și declanșarea progresului acesteia, precum și inducerea altor facultăți umane existenței tale pentru a asista membrul tău bolnav, și pentru a etala variile nume ale Creatorului Cel PreaÎnțelept. Cu voia lui Allah, își va îndeplini rapid sarcinile și va pleca, și va spune sănătății: “Vino, și rămâi în locul meu, pentru totdeauna, și îndeplinește-ți responsabilitățile. Această casă este a ta. Rămâi aici sănătoasă.”

Al Douăzecilea Remediu

O, tu, persoană bolnavă care cauți remediile bolii tale! Boala este de două feluri. Primul fel este cel real, iar al doilea este cel imaginar. Cât despre felul real, Vindecătorul cel Glorios și Înțelept a stocat în farmacia Sa măreața a pământului un remediu pentru fiecare boală. Este licit să obții leacuri și să le folosești ca tratament, dar trebuie să se aibe în vedere că efectul și tratamentul acestora sunt de la Allah PreaÎnaltul. El este Cel care dă deopotrivă boala și tratamentul acesteia.

Urmarea recomandărilor doctorilor pricepuți și cu frică de Allah reprezintă un medicament eficient. Deoarece majoritatea bolilor se nasc din abuzuri, lipsa de abținere, risipă, greșeli, destrăbălare și lipsa de grijă. Un doctor religios va da negreșit sfaturi și instrucțiuni în limitele permisului. El va interzice abuzurile și excesul, și va oferi consolare. Persoana bolnavă are încredere în sfatul și în consolarea acestuia, iar boala acestuia se atenuază; îi produce ușurință în locul suferinței.

Dar când vine vorba despre boala imaginară, cel mai eficace leac este a nu-i da importanță. Cu cât îi este dată mai multă importanță, cu atât crește și se umflă. Însă dacă este trecută cu vederea, se atenuază, dispersându-se. Cu cât mai multe albine care sunt supărate cu atât ele roiesc în jurul capului unei persoane, însă ele se împrăstie dacă nu le este oferită nici o atenție. Asemănător, cu cât îi este oferită o importanță mai mare unei bucăți de ață care flutură în fața ochilor cuiva, în întuneric, și la neliniștea cauzată de acest lucru, că atât crește și îl face să o rupă la fugă asemeni unui nebun. În timp ce, dacă cineva nu îi oferă nici o importanță, vede că aceasta este doar

o bucată ordinară de ață și nu un șarpe, și râde la frica și la îngrijorarea acelei persoane.

Dacă ipohondria este cronică, aceasta este transformată în realitate. Este o boală serioasă care afectează pe cel nervos și pe cei pierduți în închipuiri; acești oameni fac munți din găurile de cârțiță iar moralul lor este distrus. Apoi, dacă întâlnesc semidoctori nemiloși sau doctori nedrepti, aceștia le provoacă în continuare ipohondria. Dacă aceștia sunt bogați, își vor pierde ei averea, ori își vor pierde mințile, ori sănătatea.

Al Douăzeci și Unulea Remedi

O, fratele meu bolnav! Boala îți este însoțită de durere fizică. Totuși, ești înconjurat de o semnificativă plăcere spirituală care îți va elimina efectele. Deoarece, dacă tatăl tău, mama ta și rudele sunt cu tine, compasiunea lor plăcută din copilărie pe care ai uitat-o va fi retrezită iar tu vei vedea din nou privirile plăcute pe care le primeai în copilărie. Ba mai mult, prietenii rămase secrete și ascune te învăluie; de asemenea, acestea privesc spre tine cu dragoste prin atracția bolii. În fața acestora, durerea ta fizică este redusă la insignifiantă. De asemenea, ai devenit maestru al maștrilor din moment ce, aceia pe care obișnuiai să îți servești plin de mândrie, te servesc amabil la nivelul bolii. În plus, ai atras spre tine sentimentul de colegialitate și bunătatea umană din oameni, și ai găsit astfel numeroși prieteni folositori și companioni amabili. Și din nou, ai primit ordin de la boala ta pentru a te odihni de la multele îndatoriri impuse și te odihnești. Întrădevăr, în fața acestor plăceri nemateriale, durerea ta minoră ar trebui să te conducă spre mulțumire, nu spre plângere.

Al Douăzeci și Doilea Remedi

O, tu, fratele meu care suferi de o boala severă precum apoplexia! În primul rând îți dau vestea bună cum că pentru cei credincioși apoplexia este considerată o binecuvântare. Acum ceva timp îndelungat obișnuiam să aud acest lucru de la persoane sfinte și nu știam motivul acestui lucru. Acum, un motiv care mi s-a înfățișat mie, este după cum urmează:

Pentru a obține uniunea cu Allah Preaînaltul, de a fi salvat de primejdiile acestei lumi, și pentru a câștiga fericirea eternă, oamenii lui Allah au ales spre a

urmări două principii:

Primul reprezintă contemplația morții. Gândindu-se că atât lumea este tranzitorie, iar ei înșiși nu sunt altceva decât niște oaspeți temporari însărcinați cu atribuții, ei lucrează pentru viața eternă în această manieră.

Al doilea principiu: Prin intermediul postului, exerciții religioase și ascetism, ei încearcă să omoare sufletul rău-comandant și astfel a se salva din ale sale pericole și de oarbele emoții.

Iar tu, frate al meu care ți-ai pierdut sănătatea a jumătate din corp! Fără a le alege, ți-au fost date aceste două principii, care sunt scurte și ușoare și reprezintă cauza fericirii. Astfel, starea ființei tale te avertizează iar și iar de natura efemeră a lumii și faptul că omul este tranzitoriu. Lumea nu te mai poate îneca, și nici nepăsarea nu-ți mai poate închide ochii. Iar întradevăr, sufletul rău-comandant nu poate decepționa cu dorința umilă și apetituri animalice, pe cineva aflat în starea unei jumătăți de om; el este salvat rapid de încercările sufletului.

Astfel, prin intermediul misterului credinței în Allah, prin supunerea în fața Lui și prin încrederea în El, un credincios poate beneficia pentru un timp scurt de o boală severă asemeni apoplexie, asemuindu-se cu încercările severe suferite de sfinți. O astfel de boală severă asemeni acesteia devine extrem de ieftină.

Al Douăzeci și Treilea Remediu

O, persoană bolnavă și nefericită care este singură și străină! Chiar dacă exilul și singurătatea ta împreună cu boala ta excitau simpatie față de tine în cele mai împietrite inimi și atrăgeau bunătate și compasiune, poate fi un substitut pentru Creatorul tău PreaÎndurător? Deoarece El ni se prezintă pe Sine la începutul fiecărui capitol din Coran cu atributele de “Milostiv și Îndurător”, și cu o sclipire a compasiunii Sale face ca toate mamele să îi hrănească pe cei mici cu acea sensibilitate minunată, și cu o manifestare a milosteniei Sale fiecare primăvară umple fața pământului cu binefaceri. Viața eternă din Paradis împreună cu toate minunile sale nu este decât o manifestare singulară a milosteniei Sale. Apoi, în mod sigur, relația ta cu El prin intermediul credinței, recunoașterea Lui de către tine și implorarea Lui cu ajutorul limbii neputinței, care se naște din boala ta și afecțiunea singurătății tale din exil, vor atrage privire milosteniei Lui către tine, care i-a locul tuturor lucrurilor. Din moment ce El există, și El privește spre tine, totul există pentru tine. Cei care sunt, cu adevărat, singuri și în exil sunt cei care nu sunt conectați cu El prin credință și prin

supunere, sau nu acordă nici o importanță acelei relații.

Al Douăzeci și Patrulea Remediu

O, tu, care îngrijești de copii bolnavi și inocenți, sau de bătrâni, care se aseamănă copiilor inocenți! Ai în fața ta un foarte important negoț pentru Viața de Apoi. Procură-l, astfel, cu entuziasmul și efortul tău! Este stabilit de către oamenii realității că boala copiilor inocenți este asemeni antrenamentului pentru delicatele lor corpuri, iar injecțiile și antrenamentul dominical pentru a le permite să dea piept în viitor cu răsturnările acestei lumi; asta în completarea multor instanțe ale înțelepciunii referitoare la viața lumească a copilului, în locul ispășirii păcatelor din adulți care privește spre viața spirituală și este modalitatea de purificare a vieții, boala este asemeni injecțiilor care asigură progresul spiritual al copilului în viitor sau în Viața de Apoi; și astfel meritele acumulate din astfel de boli trec în cartea bunelor lucruri a părinților, în particular a mamei care prin misterul compasiunii preferă sănătatea copilului ei în detrimentul propriei sănătăți.

Cât despre îngrijirea celor bătrâni, este stabilit în narațiuni adevărate și în multe evenimente istorice faptul că pe lângă primirea de mare răsplată, primirea rugăciunilor bătrânilor și în special a părinților, și a face inimile lor fericite, și a-i servi loial, conduce la fericire atât în această lume cât și în lumea cealaltă. Și este stabilit prin multe evenimente că un tânăr norocos care își ascultă cu strictețe părinții în vârstă, va fi tratat similar de către copii acestuia, dar dacă un copil mizerabil își rănește părinții, acesta va fi pedepsit prin intermediul multor dezastre atât în această lume cât și în cea de Apoi. Da, Islamul solicită ca cineva să aibe grijă nu doar de rudele care sunt bătrâne sau inocente, ci și de bătrânii credincioși pe care îi întâlnesc – prin misterul adevăratei frății a credinței - și că acea persoană servește cu o maximă abilitate venerabilul bătrân bolnav dacă acesta are nevoie de acest lucru.

Al Douăzeci și Cincilea Remediu

O, frații mei bolnavi! Dacă vă doriți un remediu sacru foarte benefic și cu adevărat plăcut, întăriți-vă și dezvoltăți-vă credința! Așa că, folosește credința, acel remediu sacru, și a medicației care răsare din credință prin intermediul căinței și căutării de iertare, și prin cele cinci rugăciuni zilnice, și prin adorare.

Tu posezi o ființă bolnavă nematerială de mărimea întregii lumi din cauza iubirii față de această lume și a atașamentului față de aceasta, asemeni nepăsătorului.

Am dovedit în multe părți ale *Scrisorilor Luminii* că credința tratează imediat acea ființă nematerială a ta, care este bătucită și ponosită de suflurile morții și a separării, și o salvează de răni vindecând-o cu adevărat. Dar îmi scurtez aici discuția pentru a nu te obosi.

Cât despre leacul credinței, își arată efectele atunci când îți respecti obligațiile religioase, pe cât posibil. Nepăsarea, viciul, dorințele sufletului, și distracțiile ilicite îi reduc efectivitatea. Boala dispersează nepăsarea, îi taie apetitul, este un obstacol în calea plăcerilor ilicite, așa că, profită de ea. Folosește aceste leacuri sacre și luminile credinței prin căință și prin cererea de iertare, prin rugăciune și prin suplicare.

Fie ca Allah Preaînaltul să îți redea sănătatea și să facă din boala ta ispășire a păcatelor tale. Amin. Amin. Amin.

(وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَنْ هَدَانَا اللَّهُ لَقَدْ جَاءَتْ رَسُولُ رَبِّنَا بِالْحَقِّ)

Și vor zice ei: "Laudă lui Allah care ne-a călăuzit spre acestea! Și noi nu am fi fost îndreptați pe calea cea bună, dacă Allah nu ne-ar fi călăuzit. Trimișii Domnului nostru au venit cu Adevărul!"(7:43)

(قَالُوا سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ)

Mărire Ție! Nu avem știre decât de ceea ce Tu ne-ai învățat, căci Tu ești Atoateștiutor și Înțelept.(2:32)

O, Allah! Oferă binecuvântări domnului nostru Mohammed, leacul inimilor noastre și remediul lor, sănătatea corpurilor noastre și vindecarea lor, lumina ochilor noștri și strălucirea lor, și familiei sale și a companionilor, și oferă-le lor pace.